

Bătând la ușa morții

M-am născut nu cu mult după al Doilea Razboi Mondial, în împrejurări umile. Tatăl meu s-a întors de la război doar cu doi ani în urmă. Părinții mei trăiau la țară și încercau să-și câștige existența din cultivarea pământului și creșterea animalelor. Erau vremuri grele pentru ei, eu am fost al treilea copil din cinci. Când am fost încă destul de tânăr ne-am mutat în oraș, unde tatăl meu și-a găsit de lucru într-o fabrică. Totul era normal în viețile noastre. Alcoolul era o parte normală a vieții noastre, și bineînțeles, aveam doza normală de băutură de sărbători și la evenimentele în familie. Când aveam 5 ani a fost prima dată când am băut alcool într-un eveniment de familie de acest gen.

Fiind un bun gospodar neamt, de la țară, tata avea o mare îndemnare în a face rachiu de casă. De asemenea, îi plăcea și foarte mult să guste. Într-o zi mi-a pus de băut dintr-o sticlă într-un pahar alb. N-am să uit niciodată acea zi. Încă văd zahărul rotindu-se la baza sticlei cu acel lichid galben. În clipa în care am gustat din băutură, am simțit că îmi arde gura și gâtul. Reacția mea a fost una nu chiar bună, nu mi-a plăcut. Dar m-am uitat la sticlă și ceva din mine îmi spunea că orice ar fi acel lucru din sticlă, am o relație specială cu el. Acel gând sau sentiment nu putea fi mai profetic (o predicție adevărată). Nu am băut foarte mult după acest episod, până în adolescență. Mai apoi am întâlnit câțiva prieteni care aveau liber acces la alcool și am început să bem din când în când. Puteam să-mi controlez băutul destul de bine, așa că nu mă îmbătam ușor, și chiar dacă o făceam nu era o mare problemă. Râdeam în hohote cu toții la orice comportament bizar, și spuneam că a fost doar o parte a băutului. Nu am realizat că alunecăm în ceva ceea ce era o schimbare în viață, ceva vechi, ceva mult mai puternic decât mine. Deveneam un alcoolic.

În primii ani de băut nimic nu era deplasat. Beam ca și colegii mei de băutură, și mai mergeam la biserică din când în când. Dumnezeu părea o idee bună și credeam și am fost de acord cu valorile spirituale despre care vorbeau preoții și reprezentanții bisericii. Chiar și așa simțeam că biserica era mai mult pentru oamenii mai în vârstă, pentru cei care nu mai aveau atât de mult de trăit. Era pentru cei care se pregăteau pentru a trece dincolo la cei morți și trebuiau să treacă de partea Domnului înainte de a muri, pentru a-și spăla păcatele. La bine eram omul care mă rugam la Dumnezeu doar când aveam o urgență, ignorându-l în rest. La rău, eram omul care trăia în afara valorilor, dar ignorând complet acest lucru. Astăzi știu că acest lucru este un simptom primar al alcoolismului.

Odată cu trecerea anilor mi-am dat seama că beam tot mai mult și mai des. Am început să am probleme din cauza alcoolului. Prima mea soție era îngrijorată din această cauză și acest lucru a contribuit la divorțul nostru. Am fost și la închisoare de câteva ori. Îmi era greu să-mi păstrez o slujbă, chiar dacă aveam aptitudini foarte bune și o profesie la fel de bună. Am câștigat mulți bani, dar mi-am pierdut locurile de muncă din cauză că lipseam de la serviciu fiindcă beam exagerat. Oamenii m-au tolerat, dar pentru puțin timp. Aproape de sfârșitul carierei mele de băut, lucram doar atât cât reușeam să fac bani ca să pot bea, și atunci beam până se terminau. Nu am recunoscut atunci, dar acum știu și realizez că era un comportament tipic pentru un alcoolic în stadiu avansat. Aceasta a fost o perioadă foarte tristă și sumbră din viața mea.

Mă simțeam singur, și îmi doream și altceva pe lângă alcool. Deși familia mă iubea, nu mă doreau prin preajmă când beam; același lucru se întâmpla și în cazul prietenilor mei. În momentele în care beam, era mult prea mult pentru ei, iar eu în majoritatea timpului beam. Noi prieteni erau greu de făcut, iar cei care mi-i făcusem mă lăseau atunci când descopereau cât de mult beam. La fel era pentru membrii de sex opus. Femeile care sunt sănătoase mintal, nu agreează băutorii, iar dacă unul dintre acești oameni se îndrăgostește de un alcoolic, îl facem la fel de bolnav ca și pe noi. În final, doar alcoolul mi-a rămas prieten și poate chiar singurul.

În acea vreme am auzit despre un program numit „Alcoolicii Anonimi”. Din cauză că m-am îmbătat, era să omor doi oameni cu mașina. Mă aflu în fața judecătorului și așteptam să fiu trimis la închisoare. Judecătorul mi-a dat să aleg: puteam să mă duc să mă tratez la programul pentru alcoolici de la Alcoolicii Anonimi, sau puteam să mă duc la închisoare. La acel moment am fost ofensat când mi s-a spus că am o problemă cu alcoolul. Mai târziu mi-am dat seama că avea

dreptate și că aveam nevoie de ajutor. Am descoperit că și judecătorul a fost alcoolic și că este abstinent în AA de mulți ani. Am ales programul de tratament nu pentru că credeam că sunt alcoolic, ci pentru faptul că știam că voi ieși mult mai repede din acest program decât de la închisoare. Dar am fost surprins, și nu din cauza faptului că am stat destul de mult în program, ci pentru că ceea ce mi s-a spus despre alcoolism în programul de tratament mi-a schimbat viața pentru totdeauna.

Mă așteptam să-mi spună că sunt alcoolic și că trebuie să reduc băutul. Dar nu mi-au spus asta. Mi-au spus că alcoolismul este o boală și că aveam câteva simptome care indicau că am o problemă. Mi-au vorbit despre semnele și simptomele alcoolismului și ce aș putea face să mă ajut pe mine însumi dacă accept să fiu ajutat. Dacă nu vroiam să fiu ajutat și dacă eram alcoolic, atunci voi fi suferit până aș fi schimbat lucrurile. Erau de altfel și grupuri de terapie unde am discutat poveștile noastre despre alcool, cu speranța că vom descoperi dacă suntem într-adevăr alcoolici. În final am acceptat că eram un alcoolic, dar nu puteam accepta că nu mai puteam bea niciodată alcool, controlat. M-am gândit că eu eram diferit și că puteam să „înving adicția”. Am petrecut următorii cinci ani demonstrând că aveam dreptate când spuneau că odată ce o persoană trece peste „linia invizibilă” spre alcoolism, nu mai poate reveni la băutul normal și controlat. Este pierdut pentru totdeauna. Am continuat să beau după ce am întrerupt programul de tratament și desigur, alcoolismul meu s-a înrăutățit. Mă gândeam că poate am o tumoră pe creier, sau o altă problemă mintală. Aveam într-un fel dreptate, dar nu din motivele amintite. Problema era în mintea mea, acea parte era adevărată. Nu mă puteam apăra mintal de primul pahar. Dar nu aveam o tumoră, eram alcoolic.

Am încercat să dau vina pe societate, dar în inima mea știam bine care era problema. Am vrut să dau vina pe alții, pe situații, sau chiar și pe diavol pentru faptul că beam. Dar, era problema mea și numai a mea. În acele momente am ajuns „la fundul sacului”. Viața mea era neînsemnată, și nu mă aflam nicăieri. Am hotărât că beam prea mult și că trebuia să beau mai puțin. Când începeam să beau de obicei mă și îmbătam. Ceva era diferit la mine și în final am realizat că trebuie să mă opresc de tot. Atunci am descoperit că nu mă puteam opri. Mă apucam de băut și găseam cele mai mici scuze pentru acest lucru, fără a mă gândi la consecințe. Eram ca și o mașină la care frânele prindeau doar o parte din timp. Câteodată puteam să nu beau iar altădată nu puteam. Odată ce beam, râvneam la următorul pahar până mă îmbătam. Nu mai vroiam să mă opresc după ce beam primul pahar. Eram un alcoolic și în final trebuia să accept acest lucru.

În mod ciudat, acesta a fost punctul de cotitură, la care am simțit pentru prima dată o oarecare ușurare în alcoolismul meu, deoarece am fost în sfârșit în stare să cer ajutorul lui Dumnezeu și să-mi iau abținerea în serios. Acest lucru s-a întâmplat însă numai după ce am admis și am acceptat faptul că fusesem complet învins de alcool. Atunci am efectuat unul din acele „apeluri de urgență” către Dumnezeu, la care mai recurgeam din când în când. Iar El, în marea Sa iubire și îndurare, m-a auzit și mi-a răspuns. În adâncul inimii mele, mi-a transmis că trebuie să mă întorc la AA, și că acei oameni mă pot ajuta să mă las de băut. La acea vreme, îmi pierdusem de tot încrederea în forțele proprii, și nu mai credeam că voi putea să devin vreodată abstinent. Eram disperat, și mă simțeam condamnat la moarte de către băutul meu. Atunci am auzit acea voce care îmi spunea că chiar dacă nu pot să mă opresc definitiv din băut, AA-ul mă va ajuta să scap de lanțul de beții, care mă chinuia deja de trei săptămâni. Începusem să am crize de Delirium Tremens, și știam că trebuia neapărat să mă opresc dacă nu vroiam să am probleme foarte serioase.

Mai fusesem la întâlniri AA și înainte, dar de data asta era altfel. Sau, ca să fiu mai exact, eu eram altfel. Nu AA-ul se schimbă, ci eu m-am schimbat. Nu îi mai criticam pe cei din jur, nu mai aveam atitudinea indiferentă față de latura spirituală a AA-ului, și am început să ascult ce aveau de spus oamenii care erau abștinenți. Am început de asemenea să citesc cărțile AA mai mult ca texte inspirante decât ca și romane, și mi-am luat și un naș. Am vrut să aflu cum au reușit acești oameni să-și păstreze abștinența și să trăiască o viață fericită și productivă fără alcool. Am vrut să am și eu ce aveau ei, și a trebuit să recunosc că ei știau ceva ce eu trebuia încă să învăț. Asta însemna multe exerciții de umilință pentru mine, deoarece până atunci mă considerasem un tip foarte deștept.

De fapt, acei oameni nu spuneau nimic nou. Spuneau lucruri cum ar fi: „Nu complica lucrurile, trebuie doar să nu bei astăzi”, sau „nu-ți face griji cum să fii treaz anul viitor, ai grijă numai să nu te îmbeți în drum spre casă.”

După câteva luni, am început să înțeleg anumite lucruri în AA, printre altele că acest program înseamnă mai mult decât pur și simplu să nu bei. Pentru a rămâne abstinent, trebuia să devin cinstit cu Dumnezeu, și să schimb unele aspecte ale modului meu de viață, în special al felului cum mă comportam cu alții, de exemplu cu membrii familiei mele. Trebuia mai întâi să îi fac mai importanți ca alcoolul. Trebuia să îmi predau temerile lui Dumnezeu, și să am încredere în El, în faptul că El are grijă de mine în lumea asta și în cea de dincolo. Trebuia să devin onest cu multe lucruri din trecutul meu, și să fiu dispus să îi iert pe alții și pe mine deopotrivă. Și a mai trebuit să învăț cum să trăiesc pentru ziua de Azi, în pace cu ceilalți, cu Dumnezeu și cu mine însumi. A trebuit să învăț cum să iubesc, și cum să accept iubirea altora. Pe parcursul recuperării, am descoperit că Dumnezeu mă iubește cu adevărat, și că te iubește și pe tine. Am aflat de asemenea, că El nu e cineva la care să apelezi numai în cazuri de urgență, ca la un fel de mare pompier. El e cel care ne călăuzește, ne apără, și ne ține în grija și sub ocrotirea Lui în fiecare zi, dacă i-o cerem. Am găsit că iubirea lui este nemărginită, și El mă uimește în fiecare zi cu viața pe care mi-o dăruiește. Tot ce aveam de făcut în continuare era să îmi deschid ochii și să văd.

Când am mers la AA pentru prima oară, tot ce doream era să mă las de băut. Astăzi cred că am devenit abstinent pentru că eu și Dumnezeu am vrut același lucru. Iar eu eram dispus să fac lucrurile care trebuiau făcute pentru a rămâne abstinent. Am depus un efort, iar El mi-a dăruit îndurarea. Am lucrat împreună. Textul de bază al AA-ului ne încurajează să folosim religia și să ne îmbunătățim viața spirituală. Am fost norocos în sensul că nu aveam obiecții față de nici o biserică, sau față de oamenii care frecventează biserica, așa că am putut alege fără probleme la care biserică să ader. Am găsit una care se potrivea cu percepțiile mele spirituale și care mă recompensa spiritual, una care mă îmbogățea spiritual și care reprezenta și o provocare spirituală pentru mine. Aceasta a fost Biserica Ortodoxă și nu mi-am regretat niciodată această decizie. De multe ori mi-am dorit ca unii preoți din Biserica noastră să înțeleagă mai bine calea spirituală al AA-ului deopotrivă pentru binele lor și pentru cel al enoriașilor.

Am scris această scurtă poveste mai mult ca să îi îndemn să cunoască mai bine un program care poate ajuta mulți-mulți alcoolici în suferință aici în România, care sunt creștini-ortodocși și care trăiesc în parohia lor. Unul din marile lecții din abținerea pe care noi alcoolicii trebuie să o învățăm este să ne asumăm responsabilitatea recuperării noastre. Speranța mea sinceră este că Biserica își poate asuma responsabilitatea călăuzirii spirituale prin dezvoltarea programelor de recuperare bazate pe spiritualitate, care vor ajuta alcoolicii din România să-și găsească abținerea, pacea sufletească și iubirea lui Dumnezeu, care este la îndemâna noastră, a tuturor.